

Оксана Хомчук. Українська православна церква в США — з Києвом чи Істамбулом? — Чикаго. — 1997. — 152 с.

Робота пані Хомчук — цінне за своєю ґрунтовною вдокументованістю дослідження як про ситуацію українського православ'я у США, так і про певні загальноконфесійні сюжети сучасної України, надзвичайна вага й драматичність яких усім нам відома. За своєю першою спеціалізацією пані Хомчук — добрий знавець італійського і, взагалі, західноєвропейського правого радикалізму. За своїми поглядами авторка належить до того середовища, у якому православ'я і, взагалі, конфесійний феномен постають, якщо пригадати рядок Хом'якова-поета, як "веры племенной богатство". Зрештою, матеріал, представлений у книжці, може зацікавити читача будь-якої орієнтації.

В'ячеслав Липинський. Україна на переломі 1657 - 1659. Замітки до історії українського будівництва в XVII столітті [Репринтне видання]. — К.: Дніпро. — Українська Всесвітня Координаційна Рада. — 1997. — 304 с.

Нарешті, завдяки фінансовому сприянню п. Петра Балея, відомого українського історика (США), та інтелектуальним зусиллям академіка НАН України п. Ярослава Пеленського, маємо добрий репринт першовидання (1920 р.) праці, що є класикою українського, скажімо так, ліберального консерватизму. Видатний український мислитель розпочинає тут відрахунок українського національно-державного буття з героїчної спроби Богдана Хмельницького створити українську демократичну автократію. В'ячеслав Липинський — то людина-оксюморон, яка чи не ціною власного життя прагнула об'єднати стихії життя національного, котрі, здавалося б, безнадійно розійшлося між собою. Майже цілком полонізований шляхтич, він став "політичним українцем" (його термін). Монархіст, він прагнув діалогу з демократією (зворушлива посвята ніби наскрізь аристократичної книги "пам'яті дорогого Друга, Селянина з Русалівки на Українщині").

Автократичне і народоправче, "ліве" і "праве", зухвало-авангардистське і підкреслено-консервативне — все це об'єдналося і в цій постаті, і в цій книзі.

Але хіба ж інакше вибудовується нація? На шляху великого синтезу — ось пафос великого явища В'ячеслава Липинського, який, хоча і з величезним запізненням, повертається у світ, задля якого він жив, боровся і помер.